

Arrest

nr. 55 339 van 31 januari 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-A. DEMBOUR, die loco advocaat A. ROGGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 23 oktober 2009 dient verzoeker, van Armeense nationaliteit, samen met zijn echtgenote, een asielaanvraag in.

Op 20 juli 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoekster niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in deze beslissing, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 23 oktober 1974 in de Armeense hoofdstad Jerevan. Op 29 juli 2005 huwde u officieel met L. A. (...) (O.V. (...)) in de Armeense stad Vedi. Uw problemen begonnen toen u eind februari 2008 samen met uw broer, A. A.(...), deelnam aan de zitacties naar aanleiding van de voorafgaande presidentsverkiezingen. 3 dagen lang nam u deel aan de zitdemonstratie op het Azatutyan Hraparakplein in de Armeense hoofdstad Jerevan, tot deze demonstratie op 1 maart 2008 door de ordediensten brutaal uit elkaar geslagen werd. Tijdens dit incident werd u samen met uw broer opgepakt en naar het centrale politiekantoor overgebracht. Daar werden jullie ondervraagd en ervan beschuldigd wapens te hebben uitgedeeld aan de bevolking. Tijdens deze ondervraging werden jullie geslagen en onder druk gezet om een bekentenis neer te schrijven, wat jullie echter weigerden aangezien jullie onschuldig waren. De politie zou namelijk zelf de wapens op het plein hebben neergeplant. Uiteindelijk kwamen jullie na een vijftal uren vrij, nadat jullie adressen waren opgetekend en een foto van jullie genomen was. Jullie kregen ook een waarschuwing om in de toekomst niet meer aan protestacties deel te nemen. U nam een taxi naar huis, maar zette eerst uw broer in Jerevan af. Thuis moest u de waarheid opbiechten aan uw vrouw. U had haar in eerste instantie gezegd dat u een paar dagen met collega's op vakantie ging. Maar toen ze de blauwe plekken en de kleerscheuren zag, kon u niet anders dan de waarheid te vertellen. U bleef een paar dagen thuis totdat u opnieuw aan de beterschap was. U ging niet naar de dokter, maar uw vrouw bezorgde u medicijnen. Een tijdlang kende u geen problemen meer. U nam wel nog deel aan protestacties om andere politieke gevangenen vrij te krijgen. Tijdens een van deze acties, ergens eind oktober 2008, kwam u evenals uw broer opnieuw in aanraking met de politie. U nam deel aan een actie voor het parlamentsgebouw, toen de politie de betogers andermaal uiteensloeg. Een van de dienstdoende agenten herkende jullie en sloeg uw broer. U sloeg terug, waarna jullie opnieuw werden gearresteerd en meegenomen naar het centrale politiekantoor. Daar begon de agent die uw broer geslagen had jullie met zijn matras te bewerken. Jullie werden opnieuw onder druk gezet om bekentenissen af te leggen, maar weigerden andermaal. Omdat jullie zo snel mogelijk weg wilden, tekenden jullie wel een blanco document dat bedoeld was als uitreisverbod. Daarna ging u opnieuw met de taxi naar huis. U was er erg aan toe en daarom besloot u samen met uw vrouw dat u tijdelijk zou onderduiken in een bergdorp bij een familielid van uw vrouw, Karo genaamd. Een paar dagen later belde uw vrouw u op met de mededeling dat politieagenten bij haar waren langs geweest, die naar u op zoek waren. U hoopte dat de situatie zou verbeteren, maar in de daaropvolgende maanden kwamen de agenten geregeld langs. Daarom schreef u tot twee maal toe een brief naar de centrale rechtbank in Jerevan, maar u kreeg geen antwoord. Een kennis vertelde u later dat geen enkele van de brieven die naar aanleiding van de gebeurtenissen van 1 maart 2008 verstuurd werden ooit beantwoord zou worden door het gerecht. Toen de wijkagent in het bergdorp achterdochtig begon te worden, besloot u uiteindelijk dat het beter was om naar Oekraïne te gaan, U wilde Karo immers geen problemen bezorgen. Op 20 maart 2008 vloog u samen met uw gezin naar Oekraïne, waar jullie opgewacht werden door een ander familielid van uw vrouw, Artavas genaamd. Jullie logeerden een aantal maanden bij hem, maar zagen uiteindelijk geen andere oplossing dan naar Europa te vertrekken. U kon namelijk niet terug naar Armenië omdat de politie daar nog steeds naar u op zoek was. U kon evenmin in Oekraïne blijven, omdat het onmogelijk was om jullie daar te registreren. Artavas vond iemand die de reis voor jullie regelde. U verliet Oekraïne tenslotte op 20 oktober 2009. Artavas bracht u samen met uw gezin naar de Oekraïense stad Dnepropetrovsk, waar jullie overstapten in de auto van twee smokkelaars, die jullie naar België brachten. U passeerde via Polen en Duitsland. Aan de Poolse grens vond er een controle plaats, maar zelf werd u niet gecontroleerd. De smokkelaars, aan wie jullie paspoorten waren afgegeven, regelden alles met de douaniers. U bereikte België in de ochtend van 23 oktober 2009. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Armenië problemen kende met de autoriteiten omwille van uw deelname aan verschillende protestacties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008. Zo werd u tot twee maal toe door de politie gearresteerd en zwaar mishandeld.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo verklaarde u namelijk dat u vandaag in Armenië nog steeds gezocht wordt omdat u als sympathisant deelnam aan protestacties in het kader van de presidentsverkiezingen van 2008. Uit

informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt echter dat personen die betrokken waren bij de evenementen van 1 maart 2008 of hun familieleden en die zich niet bezondigd hebben aan strafbare feiten, omwille van hun betrokkenheid bij deze evenementen actueel gezien niets meer te vrezen hebben en geen risico meer lopen gearresteerd te worden. Mensen met een dergelijk profiel kunnen dus zonder probleem terugkeren naar Armenië, aangezien er geen risico meer bestaat voor deze mensen. Mensen die zich in het kader van de evenementen rond 1 maart 2008 bezondigd hebben aan strafbare feiten, kunnen wel nog gearresteerd worden door de autoriteiten en kunnen omwille van gemeenrechtelijke feiten voor de rechtbank gebracht worden. Zelf vertelde u dat u tijdens een manifestatie in oktober 2008 een agent geslagen had omdat hij uw broer sloeg. Hierna werd u samen met uw broer opgepakt en mishandeld, maar na ondertekening van een blanco document dat als uitreisverbod bedoeld was, werd u terug vrijgelaten (CGVS, p. 12). Het feit dat de politie u ondanks de gepleegde feiten liet gaan, maakt het weinig aannemelijk dat zij u later omwille van diezelfde feiten toch opnieuw zouden vervolgen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk ondermijnd.

Wat uw arrestaties betreft, dient bovendien opgemerkt te worden dat u opvallend genoeg geen idee had op welke dag van de week 1 maart 2008 viel (CGVS, p. 16) en u zelfs niet eens wist op welke datum u de tweede maal gearresteerd werd (CGVS, p. 16). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder geërodeerd.

Het feit dat u net voor uw vertrek op officiële wijze een uitreisstempel in uw paspoort heeft verkregen, valt verder niet te rijmen met het feit dat u door de politie officieel gezocht zou worden (CGVS, p. 7 en 19) en zelfs een uitreisverbod ondertekend zou hebben (CGVS, p. 12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat voor het uitreiken van een uitreisstempel een individuele controle plaatsvindt waarbij wordt nagegaan of er ten aanzien van de betrokkene enig strafrechtelijk onderzoek loopt. Indien dit het geval is, wordt het paspoort van betrokkene niet van een uitreisstempel voorzien. Uw verklaring als zou u officieel door de politie gezocht worden is bijgevolg niet aannemelijk. Te meer omdat u niet eens concreet wist waarom de politie naar u op zoek was (CGVS, p. 19). In dit kader moet bovendien gewezen worden op een ongerijmdheid in uw verklaringen met betrekking tot uw uitreisstempel. Zo verklaarde u in eerste instantie dat u de uitreisstempel zelf aangevraagd had (CGVS, p. 7). Later zei u echter dat u uw paspoort aan Karo gegeven had en hij alles voor u geregeld had (CGVS, p. 18). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in het gedrang.

Het is voorts opmerkelijk dat u er niet in slaagde de Belgische asielinstanties uw Armeens paspoort, hét identiteitsdocument van de Armeense staatsburger bij uitstek, voor te leggen. U verklaarde wel dat uw paspoort was achtergebleven bij de mensen die u naar België brachten en dat u pas achteraf besepte dat zij uw paspoort nog steeds in hun bezit hadden (CGVS, p. 7). U zei ook contact opgenomen te hebben met uw familie om te vragen uw paspoort terug te krijgen en het naar België op te sturen (CGVS, p. 7). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk. Daar komt nog bij dat u aangaande uw reisroute verklaarde dat u vanuit Oekraïne met de auto naar België bent gereisd en er aan de Poolse grens een controle geweest zou zijn (CGVS, p. 9-10). U diende wel uit te stappen, maar werd zelf nooit gecontroleerd aangezien de Poolse smokkelaars alles regelden (CGVS, p. 10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt evenwel dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Uw verklaring als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de Schengenzone zijn binnengekomen, is bijgevolg evenmin aannemelijk. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder uitgehoud.

Indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn, quod non, is het ook opmerkelijk dat u slechts weinig stappen ondernomen heeft om uw problemen kenbaar te maken. Zo heeft u naar aanleiding van de verwondingen die u opliep als gevolg van de mishandeling door de autoriteiten nooit een dokter opgezocht. U zei nochtans zeer zwaar toegetakeld te zijn geweest, vooral na uw tweede aanhouding (CGVS, p. 15). De tweede keer waren uw verwondingen zelfs zo zwaar dat u er vandaag nog steeds letsels aan overgehouden hebt. Niettemin heeft u omwille van deze verwondingen in Armenië nooit een dokter geraadpleegd (CGVS, p. 15). Verder verklaarde u wel dat u twee brieven naar de centrale rechtbank had gestuurd (CGVS, p. 16-17). U kon de Belgische asielinstanties hiervan echter geen enkel

bewijs voorleggen. Ondanks het feit dat u later vernam dat u nooit een antwoord op uw brieven zou krijgen, heeft u nooit officiële stappen bij de rechtbank ondernomen (CGVS, p. 16-17). Gezien de ernst van de feiten, meer bepaald zeer zware fysieke mishandeling met blijvende letsels tot gevolg, kon nochtans van u verwacht worden dat u meerdere pogingen zou ondernemen om uw problemen kenbaar te maken en hulp te zoeken. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs kon voorleggen van de problemen die u in Armenië verklaarde gekend te hebben. Zo kon u het Commissariaat-generaal geen enkel document aanreiken waaruit blijkt dat u daadwerkelijk tot twee maal toe gearresteerd en mishandeld werd. Ook van het feit dat u de centrale rechtbank per brief tot twee maal toe op de hoogte heeft gesteld van uw problemen, kon u zoals gezegd geen enkel tastbaar bewijs voorleggen. Hierdoor boeten uw verklaringen nog verder aan geloofwaardigheid in.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, militair boekje, huwelijksakte, de geboorteakte van uw vrouw en de geboorteaktes van uw beide dochters) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers informatie met betrekking tot uw eigen identiteit of die van uw gezin, doch niet met betrekking tot de problemen die u verklaarde gekend te hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.2. In een enig middel wordt de schending aangevoerd "van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht".

2.3. Wat de schending van de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 betreft, stelt de Raad vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de voormelde bepalingen (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegrond zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel.

2.7. Artikel 48/5, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake zijn asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

2.8. Het eerste weigeringsmotief heeft betrekking op de vaststelling, na inzage van de stukken van het dossier, dat er voor personen met het profiel van verzoeker, die als sympathisant deelnam aan verschillende protestacties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, geen actuele vrees voor vervolging is in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat mensen die zich in het kader van de evenementen rond 1 maart 2008 hebben bezondigd aan strafbare feiten nog wel kunnen worden gearresteerd door de autoriteiten en omwille van gemeenrechtelijke feiten voor de rechtbank kunnen worden gebracht maar dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker, die werd opgepakt omdat hij een agent had geslagen en daarna weer werd vrijgelaten, omwille van diezelfde feiten toch opnieuw zou worden vervolgd.

2.9. Verzoeker uit kritiek op dit motief van de bestreden beslissing en de eraan gekoppelde besluitvorming van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij een politieagent heeft geslagen en hij naar aanleiding van deze feiten nog problemen kan hebben in Armenië. Hij stelt vooralsnog te kunnen worden veroordeeld en vreest geen eerlijk en onpartijdig proces te zullen kunnen genieten. Verzoeker brengt in deze optiek een nieuw stuk bij, met name een convocatie die naar zijn zeggen afkomstig is van de General Procuracy of the Republic of Armenia van 30 oktober 2008. Hij verwijst tevens naar zijn gehoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waar hij heeft verklaard tot twee maal toe een brief naar de rechtbank te hebben gestuurd betreffende zijn onschuld en de achtervolging door de politie desondanks, waarop hij evenwel geen antwoord mocht ontvangen.

2.10. Uit het document "*Subject related briefing 'Armenië'. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan*" (gedateerd 23 juni 2010, administratief dossier, stuk 18) blijkt dat personen die in het kader van de verkiezingen van 19 februari 2008 werden gearresteerd inmiddels - behoudens welbepaalde uitzonderingen - werden vrijgelaten, dat "degenen die problemen (oproeping, arrestatie, ...) konden lopen omwille van deelname aan de evenementen (...), deze problemen reeds gekend hebben" en dat er na november 2008 geen arrestaties meer waren. Voorts blijkt uit deze informatie dat sinds de aantreding van president Sargsyan de autoriteiten niet meer geneigd zijn om mensen om politieke redenen aan te houden. Sindsdien hebben diverse politieke acties

van de oppositie plaatsgevonden zoals petitie en een herdenkingsmeeting, en werd een amnestiewet door het parlement aangenomen op 19 juni 2009. Diverse goedgeplaatste bronnen, zoals de voorzitters van verschillende Armeense mensenrechtenorganisaties, van oppositiepartijen en hooggeplaatste overheidspersonen en buitenlandse diplomaten bevestigden unaniem dat demonstranten die deelnamen aan verschillende protestacties naar aanleiding van de presidentsverkiezingen van 19 februari 2008, om die reden geen risico lopen op enige vorm van vervolging.

2.11. Inderdaad, zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd vermeld en wordt benadrukt door verzoeker, wordt in het document ook gesteld dat mensen die zich hebben bezondigd aan strafbare feiten in het kader van de verkiezingen en de nasleep ervan, nog kunnen worden gearresteerd en omwille van gemeenrechtelijke feiten voor de rechtbank worden gebracht. Gelet evenwel op hetgeen hiervoor werd gesteld, en ook in het licht van de wil die bij de Armeense overheid aanwezig is om meer openheid te tonen, vooral omdat de Raad van Europa druk blijft uitoefenen (cfr. SRB 23 juni 2010, administratief dossier, stuk 18) maakt verzoeker in eerste instantie niet aannemelijk dat hij zal worden blootgesteld aan een onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing zal worden blootgesteld, of dat hem desbetreffend de toegang tot rechtsmiddelen zal worden ontnomen waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd (cfr. artikel 48/3, § 2, tweede lid, c en d).

2.12. Bovendien kan niet worden voorbijgegaan aan de andere motieven die de bestreden beslissing dragen, meer bepaald verzoekers onwetendheid over het tijdstip van zijn arrestaties, de vaststelling dat hij een uitreisstempel heeft verkregen in zijn paspoort terwijl dit niet het geval kan zijn wanneer tegen hem een strafrechtelijk onderzoek loopt, de ongerijmdheid in zijn verklaringen met betrekking tot het aanvragen van de uitreisstempel, het vermoeden, gegrond op de stukken van het dossier, dat verzoeker bewust zijn Armeens paspoort achterhoudt en dat hij slechts weinig stappen had ondernomen om zijn problemen kenbaar te maken en hulp te zoeken zeker gezien de zeer zware fysieke mishandeling waarvan hij het slachtoffer zou zijn geweest. Samen met de bevinding dat verzoeker geen enkel bewijs kon voorleggen van de feiten, terwijl hij toch verklaarde tot tweemaal toe gearresteerd te zijn geweest en ook twee keer de centrale rechtbank schriftelijk op de hoogte te hebben gesteld van zijn problemen, hebben al deze vaststellingen de verwerende partij ertoe gebracht het asielrelaas als volstrekt ongeloofwaardig te beschouwen.

2.13. De Raad stelt met betrekking tot deze motieven in eerste instantie vast dat verzoeker er een aantal ongemoeid van laat, terwijl steun vinden in het administratief dossier en pertinent zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag, zodat ze onverminderd overeind blijven.

2.14. Voorts, in verband met de uitreisstempel, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij een uitreisstempel had maar dat die verlengd moest worden en dat ene Karo dat regelde voor verzoeker, tegen betaling. Deze bewering valt echter niet te rijmen met de verklaring die verzoeker tijdens het gehoor bij de verwerende partij aflegde en waarbij hij stelde dat hij de uitreisstempel zelf had aangevraagd in 2009, voor zijn vertrek, in het gemeentehuis van Yerevan (gehoorverslag CGVS, administratief dossier stuk 5, p 7). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen omtrent de grenscontrole in Polen herhaalt, terwijl de verwerende partij daar in de bestreden beslissing reeds over had geoordeeld dat, gelet op de zeer strenge en persoonlijke paspoortcontroles aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone, het niet aannemelijk is gebleken dat de Poolse smokkelaars alles regelden.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing, mede gelet op het feit dat hij een aantal motieven ongemoeid heeft gelaten terwijl die door de Raad kunnen worden bijgetreden om de in de bestreden beslissing opgenomen redenen, niet in een ander daglicht heeft kunnen stellen. Het geheel aan tegenstrijdigheden en ongerijmdheden die door verzoeker werden geëtaleerd, samengelezen met de informatie in het administratief dossier, hebben de geloofwaardigheid van het asielrelaas volledig ondermijnd, zodat in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch, gelet op het feit dat verzoeker geen andere elementen aanhaalt dan deze met betrekking tot zijn asielrelaas, een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus aannemelijk worden gemaakt. Het door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde stuk -een convocatie die afkomstig zou zijn van de General Procuracy of the Republic of Armenia van 30 oktober 2008- doet aan deze conclusie geen

afbreuk: naast de vaststelling dat het gaat om een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat deze gemakkelijk kunnen worden nagemaakt en vervalst, wordt dit stuk overeenkomstig artikel 8 van het PR RvV uit de debatten geweerd nu het niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Volledigheidshalve kan ook nog worden vastgesteld dat niettegenstaande verzoeker in zijn verzoekschrift aankondigde dat hij voornoemd stuk zou laten vertalen, ter zitting geen voor eensluidend verklaarde vertaling werd neergelegd.

2.16. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, is de Raad van oordeel dat hij niet kan worden bijgetreden om de volgende redenen: het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het document *“Subject related briefing ‘Armenië’. Situatie van de oppositie in de context van de gebeurtenissen van februari/maart 2008 en de gevolgen ervan”* (gedateerd 23 juni 2010, administratief dossier, stuk 18) en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal. Verzoeker kreeg tijdens dat gehoor de kans om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft aldus de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215).

2.14. In zoverre verzoeker nog opwerpt dat het redelijkheidsbeginsel is miskend, daar verwerende partij op grond van de voorhanden zijnde feitelijke gegevens niet in redelijkheid tot de bestreden beslissing zou zijn kunnen komen, dient erop gewezen dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.15. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen en dat het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS